

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

EEN VALSCH GERUCHT.

Een grappenmaker heeft in zijn courant geschreven, dat mijn vrouw en ik uit Weenen weggaan en ons in Polen gaan vestigen. Niets is grooter onzin dan dit nieuws; in Oost- en West-Europa is hierop nog verder geborduurd. Daarachter zit, zoo ver ik weet, een zonderlinge Hongaarsche journalist, die het noodig vindt om telkens curieuse berichten over mij te publiceeren; zoo was het met mijn zogenoemde reis naar STALIN, mijn groote (!) honorarium in Warschau enz. enz. Hij maakt me daarmede tot een bekend man, maar het wordt nu toch wel wat erg. Zoudt ge niet zoo vriendelijk willen zijn in ons *Tijdschrift* mede te deelen, dat het ons best gaat, dat wij er niet aan denken het vriendelijke Grinzing te verlaten, en dat ik me met veel genoegen nog eens aan het werk heb gezet!

Ik publiceer dit liever niet in couranten, omdat dat dan als reclame wordt opgevat.

K. F. WENCKEBACH.

Weenen, 1 Juni 1938.

IS UITBREIDING VAN DE TUCHTWET TOT DEN STUDIETIJD NOODIG?

Gaarne betuig ik adhaesie met het bevestigende antwoord, dat collega H. PINKHOF op bovenstaande vraag gaf, zulks stellende naar aanleiding van een uitspraak van den voorzitter van de Vereeniging voor Strafrechtspraak. Ik doe dit *niet*, omdat ik met collega PINKHOF van meening ben, dat één ziekelijk ontaard individu ons de wet moet wijzen. Maar wel, omdat deze eventueele uitbreiding van de Toepasselijkheid van onze Tuchtwet tot a.s. artsen, zal moeten worden voorafgegaan door een verplichte oriëntatie van medische studenten in sociale, ethische en juridische vraagstukken. Hierdoor zal dan eindelijk een reeds lang als noodzakelijk gevoelde aanvulling van onze opleiding tot stand komen.

Het oprichten van een desbetreffende organisatie (lectoraat?) zal leiden tot een dieper en bewuster besef van de verantwoordelijkheid, die iedere geneeskundige draagt. Het zal tevens de verre strekking hebben de vraagstukken, welke op dit gebied liggen, dan ook in Nederland voorgoed los te woelen uit niet meer verantwoorde conventies, en opvattingen te doen ontstaan, welke in overeenstemming zijn en blijven met de ontwikkeling onzer wetenschap.

Geen uitbreiding van de Toepasselijkheid van de Tuchtwet dus, om in uitzonderingsgevallen grooter bevrediging van ongezonde wraakgevoelens te geven, maar om te komen tot een constante saneering van de sociale en ethische principes in ons medisch werken, dat daardoor met meer kracht zal dienen tot de genezing van deze wereld.

W. F. STORM.

Amsterdam, 1 Juni 1938.

DE WIJZIGING IN ART. 16 VAN HET HUISHOUELIJK REGLEMENT DER MAATSCHAPPIJ VOORGESTELD DOOR HET H.B.

Het is te vreezen, dat bij aanneming van het voorstel van het H.B. om in art. 16 van het huishoudelijk reglement der Maatschappij achter „bruto inkomen” in te lasschen „met inbegrip van pensioen” ernstige ontevredenheid zal worden gewekt bij een groep leden, tot nadeel van de Mij.

De ontwerper van art. 16 heeft gemeend het contributiebedrag afhankelijk te moeten maken van de inkomsten, die het lid uit de practijk geniet, met verwaarloozing van alle andere bronnen van inkomsten zooals: kapitaal, pensioen, verzekering, ontvangsten uit neergelegde practijk, en zoo voort. Het H.B. wil nu pensioen als bron van inkomen meerekenen, een maatregel, die bij de gepension-

neerden, die pensioen beschouwen als het product eener gedwongen verzekering, en niet kunnen inzien dat een gedwongen verzekering anders moet worden getaxeerd dan een vrijwillige, in slechte aarde zal vallen. Ook de motiveering van het H.B., dat pensioen moet worden beschouwd als uitgesteld tractement, zullen zij niet aanvaarden.

Maar zelfs al ware pensioen uitgesteld tractement, dan gaat het nog niet aan, het geld, in een vroegere periode verdiend, maar niet uitbetaald, extra te belasten.

Daarbij zal de wijziging leiden tot andere onbillijkheden, bijvoorbeeld een ambtenaar verlaat zijn betrekking met een pensioen van f 2000 en ziet kans er nog f 2100 bij te verdienen. Een tijdgenoot is fortuinlijker geweest, heeft uit kapitaal enz. een inkomen van f 6000 en heeft een practijk van f 3900. Nu zal de collega met f 4100 de volle, die met f 9900 de halve contributie betalen.

De ambtenaar is gewend te zitten in het hoekje, waar de slagen vallen. Wordt nu de voorgestelde wijziging in art. 16 ingevoerd, dan zal de oud-ambtenaar weer aan het ongelukkige hoekje denken, maar nu is hij vrij-man en zal hij het hoekje verlaten en bedanken voor of niet toetreden tot de Maatschappij, niet omdat hij die f 10 niet kan betalen, maar omdat hij op denzelfden voet wil worden behandeld als zijn collega's, die eveneens andere bronnen van inkomsten hebben. De Maatschappij zal met de beoogde wijziging weinig financieel voordeel behalen. Niet te betwijfelen is, dat het aantal ontevreden in de Maatschappij weer zal toenemen en dit is een gevaar. Verschillende regelingen in de Maatschappij wekken bij sommigen ontevredenheid, maar zij kunnen door het algemeen belang verdedigd worden. De voorgestelde wijziging echter dient geen algemeen belang. Waarom dan het aantal ontevreden vergrooten?

Moge dan ook de Algemeene Vergadering de voorgestelde wijziging in art. 16 niet aanvaarden, of desnoods in dien geest amendeeren, dat het contributiebedrag afhankelijk wordt gesteld van het werkelijke inkomen.

's-Gravenhage, 6 Juni 1938.

L. H. F. BREEDVELT,
gepens. Hoofdoff. v. Gez. K. N. M.

BERICHTEN.

Wetten, besluiten, enz.

Wetsontwerp tot aanvulling van art. 1 der wet regelende de uitoefening der geneeskunst. — Aan de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer nopens dit wetsontwerp zij het volgende ontleend. Ter zake dienende is de vraag, welke in het voorloopig verslag zoowel ten aanzien van de opticiëns als van de heilgymnasten en masseurs is opgeworpen, of er niet een wettelijke regeling noodig is omtrent de opleiding en diplomering van deze groepen en omtrent het op de aldus gediplomeerden uit te oefenen toezicht. Hun zou dan bij uitsluiting van anderen, de toepassing van de optiek en zoo voort, al of niet onbeperkt kunnen worden toegestaan. De minister van sociale zaken is geneigd de bovengestelde vraag bevestigend te beantwoorden. Bestaande misbruiken, gelijk het venten met brillen ten plattelende en dubieuse practijken onder het motto „massage” maken een wettelijke regeling dezer materie wenschelijk. Ook indien deze regeling plaats heeft, behoort naar het oordeel van den minister het arbeidsveld dergenen, die aan de te stellen eischen voldoen, te worden beperkt overeenkomstig het wetsontwerp. In de Memorie van Toelichting zijn alleen opticiëns, heilgymnasten en masseurs genoemd, ook op ander gebied kan de voorgestelde bepaling echter van belang zijn. Zoo dreigen op het gebied der oorheelkunde ontoelaatbare practijken van onbevoegden te ontstaan en wel onderzoek met zogenaaemde audiometers om na te gaan, welk gehoortoestel voor een bepaalde doofheid gewenscht is.

De opmerking van verscheiden leden, dat het consequent zou zijn elk zelfstandig advies geven door opticiëns ten aanzien van brillleglazen te verbieden, is ten deele juist. Daartegenover moet met gegroeide toestanden rekening worden